

Kouzelníček se ohlédl za hlasem. Patřil starému zahradníkovi Trnkovi. „Nachichi, pane Trnko, proč se mračíte, o radost se šidíte?“

„Žádné nachichi, Smíchulo, ale nechichi,“ durdil se dál zahradník. „Copak to nevidíš?“

Smíchula zamítavě zakroutil hlavou. „Nevidím.“

„A co ten nepořádek všude kolem? I když se hráběmi oháním o sto šest, listí neubývá. Je ho čím dál víc.“

Zahradník zahrozil pěstí kamsi mezi koruny stromů. „Nemám tě rád, podzime! Už aby vládla zima a napadl bílý sníh!“

Smíchula si povzddechl. Marná sláva, bude muset čarovat, aby panu Trnkovi pomohl k radosti. Z hrábí vyloupl kousek dřívka, z lísky utrlh větvičku. Všechno to strčil do ořezávátka a spustil: „Hrábě dají třísku, o prut žádám lísku, vítr dodá sílu, měj se, metlo, k dílu.“

Bum. Z ořezávátka na zem spadla proutěná metlička. A šup, šup, dala se čile do díla. Žádný lísteček se před ní neschová. Vše mete na velkou hromadu. A už to není hromada, ale kopec. A už to není kopec, ale hora. Velká, barevná hora listí.

„Páni, no toto!“ zahradník Trnka marně hledá slova.

Smíchula se kření: „Všechna práce je hotova. Teď si můžete užít podzimního radování.“

Kouzelníček vybídl zahradníka, aby se na metlu posadil jako pohádková čarodějnice. Sotva to starý pán udělal, vítr pořádně foukl a vynesl ho na vršek hory z listí.

Zahradník se dívá kolem sebe, diví se, vidí krásu, kterou předtím pro samou práci neviděl. Pak si půjčil od Smíchuly barvičky a společně začali malovat. A kamarád vítr jim k tomu pískal písničku o podzimu.